

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στών γῆν έδρευόμεν των Παρθενώνων.

'Ετος χίλια κι' έννιακόσα
κι' ή φυλή μας πάντα δρώσα.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας πρὸς ήμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — δ κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Για τὰ ξένα όμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και 'σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελεπή
ότι πουλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
πρὸς δύο εικοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

'Εξη του μηνός Γεννάου.
ψευγουν οι καλικαντζάροι.

'Επτακόσα και δέκα κι' ένιά,
και μεγάλη παντού παγωνιά.

Τών 'Ανακτόρων ό χορός πολυτελής και ζωηρός.

Περικλέτος, Φασουλής,
πρίν του μπάλου της Αύλης.

Φ.— Τρέξε, καυμένη Περικλή, νά βάλης την βελάδα σου,
σήκω νά πάμε 'στό χορό νά δείξης την γραλάδα σου.

Π.— Μωρέ μή τούτον τόν καιρό
μού λές νά πάω 'στό χορό;

Φ.— Πρέπει νά πές 'στ' 'Ανάκτορα κρούσεις δέν κρούσεις,
φάρες τὰ λουστρίνια σου και μήν παραζαρώνης.

Π.— Εσύ τὰ χιόνια δέν ψηφές, βρέ Φασουλή θηρίο;

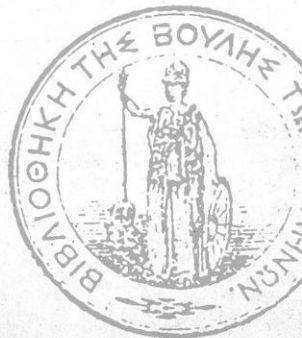
Φ.— Τὰ δόντια μου τὰ ψεύτικα κτυπούν από τό κρόο,
μά τί νά κάνω, Περικλή, που τό Παλάτι πρέπει
για μιὰ φορά τουλάχιστον τόν χρόνο νά μας βλέπη.

Σήκω νά πάμε 'στό χορό
νά 'δής λιρούσι λαμπιρό.

Δουκίσσα, Δούκας, Πρίγκιπας, ρομπίνια και διαμάντια,
πάρε μαζί σου και τό κλάκ και τ'όσπρα σου τὰ γάντια,
για νά μη φαίνεσαι και ού πώς είσαι σκυλόγι...
πάμε κι' ένιάμιση βαρεί του τοίχου τό 'ρωλόγι.

Π.— Θίλω νά 'δω τ' 'Ανάκτορα, του μπάλου της τσακί-
στρας,

εσχάτως όμως έβγαλα 'στά πόδια μου χιονίστρες,
κι' άν τώρα κι' άλλος πόλεμος 'γινόταν, σκυλομούρη,
δέν θά 'μπορούσα σάν και πρίν νά τούκοθα κοιμπούρι.
Φ.— 'Εβγα, παληά βελάδα μου, μίς' από την σεντούκα
νά πές νά 'δής την Δουκίσσα και τόν Μεγάλον Δούκα.
'Εβγα, παληά βελάδα μου, που μιὰ φορά και μόνο

"Όμως πάρε, Περικλίτο, και δώο τρεις ισημερινές κανινές θρημμένου Γαλλού να τυλίξωμε μεριδές, ή τὸ μπουτι καμμιάς κότας ή καμμιά κουτιού σαρδέλα, λίγη Ρουσσική σαλάτα και ζυμπόν και μουρταδέλα.
"Όμως γιὰ καλό κακό πάρε, Περικλή, ζευγάκι, κί ένα δίκανο τουρέκι, επειδή μ' αυτό τὸ κρύο μίς 'στού μπάλου τὰ σαλόνια να τὸ ξέρης δίγως ἄλλο πῶς θὰ πέσουν μπυκατσόνια.

"Έλα πάμε, μὴν ἀργῆς,
και μὴν κωλυσιεργῆς.

Πῆμα και θ' ἀκούσης μύτικα να φουστὸν σὴν κακαμούζιας, ὅμως ἀπὸ πρὶν να κόψης και δώο τρεις κορταίς βαντούζιας, να προλάβης καμμιά πούντα και καμμιά πλευρίτιδα και τριπλή βραγγιτίδα.

"Ερθασε κί' ὁ καροτσέρης... τὸν κειρὸ μὴ χάνωμε... πρόσμενε μες, καροτσέρη... 'στὸ μενούτο φθάνωμε.

Ἡ δυνὰς τῶν λιμαδόρων 'στὸν χορὸν τῶν Ἀνακτόρων.

Φ.— Πρόσιγε, βρε Περικλίτο,
μὴ γλιστρήσης 'στὸ παρκίτο,
κί' ὡς ἀπάνω σηκωθῆ τοῦ χοροῦ τὸ παντελόνι
κί' ἢ δώο γαμπάιας σου φανούμεις 'στὸ μπάλου τὸ σαλόνι.

"Έλα κούταζε, μαρὲ,
τὸ Βασιλικὸ καρέ.

Κούταζε τί κόσμος γύρω σὴν ἐμβρόντιτος χιζέυει...
μὲ τὴν δισποικαν Ρωμάνου Βασιλῆζης κίαι χορεύει,
κί' ὁ Διάδοχος ἰδοῦ
μὲ τὴν κόρην Τσαμαδού.

Μωρὲ σπῆτι, μωρὲ μπάλος!...
να κί' ὁ Δούκας ὁ μεγάλος.

Κούταζέ τον πῶς γαγκλιζει, μὰ κρατήσου να μὴν πέρσῃ
και ζαπλώσῃ 'στὸ παρκίτο και ρεζιλευθῇ, καμμένε,
ἢ Βασιλίσσα χορεύει μὲ τὸν Πιλόσιν, κί' ὁ Λεμπόσις
μὲ χορευτάρη σὴν λαμπάδα, ποὺ δὲν ξέρω πῶς τὴν λένε.

"Εργάται κί' ὁ Θεοτόκης, Μεγαλόσταυρος βαρύς.

Π.— Πούναι, πούναι;

Φ.— Νάτος νάτος... τρέξε να τὸν συγχάρῃς,
και τὸν πῆρε τίλος πάντων ὕστερ' ἀπὸ δώο νυκτέρια,
ποὺ τὸ μούστρε τῶν πατέρων εἶχαν ἴναι θεακρογιάμα.

Π.— Τὸν κούταζω, Φασουλῆ,
'στὸ γορὸ δὲν πόνει μίρος,
μὲ τὸν Βασιλῆζ' μιλεῖ
σοβαρὰ κί' ἰδιαιτέρως.

Ποιὸς τὸ ξέρει τί νὰ λένε...

Φ.— Θὰ 'μιλοῦνε γιὰ τὸ κράτος.

Π.— Κούτα μίαν Ἀμερικάνια, πούναι γυναικος ἀφράτος.

Φ.— Μὴν κἀνὲς ἔτσι, Περικλή, περιδρομος, σκαμῆς...
ἰδοῦ περὸν κί' ὁ κύριος Προπούλογοιμάς.

Π.— Γιὰ τὸν Σιμάπουλο μού λεις;

Φ.— Γι' αὐτὸν, βρε χασομῆρη...

"Ανάρηρος και νομῆρο ποσὸς δὲν διαφέρει.

"Ἰδοῦ και τὸ κορίτσι του, γλυκὸ και ντυλικάτο.

Π.— Μὰ βλέπεις τὸν Καρῆπουλο, παρῆσημα γιμάτο;

Φ.— Ἀριστέρη και δεξιὰ δικαιοσύνην βρέχει.

και μόνο 'στῆς μπακαμπάιας του παρῆσημα δὲν ἔχει.

Π.— Ἀμμ' ὁ Στάης;

Φ.— Νάτος... βλέπεις μ' ἕνα μάτι φλογερὸ...

ραίνεται πῶς 'στὸ Τσιγγό δὲν ἐπιστάθηκε χορὸ,
ἀλλ' ἂν δειλόω δὲν χορεύῃ μίς 'στὴν κύλιον τὸν εὐωδὴ
ὅμως κἀνε τοὺς δασκαλοὺς και χορεύου μ' ἕνα ποδι.

Π.— Να! και μὴ γρηγ μὲ τάχηρα... κούταζε τὴν να γιλά-
[σῃς]

Φ.— Νὰ μὲ πλῆθος Ταζιάρηκας κί' Ὁβουδούρης τῆς θαλάσ-
[σῃς].

"Άλλους ἔχει 'μπρός 'στὸ σῆθος, ἄλλους ἔχει 'στὸ λαϊμά...
ἕνας, δύο, τρεῖς και κἀτι, μὰ δὲν ἔχουν μετρημά.

Π.— Πῶς 'μπορεῖ και τοὺς σπῆκόνι!... θὰ ζυγίχουν βαρῆια...
ὅμως πρόσιγε μὴ σῆζόν 'στῆς βιλάδης μας κερῆα.

Φ.— Κί' ὁ Ρωμῆκος, Περικλή, σὸ διπλωματικὸ,

νάτος μὲ τὸν Μετζιτιέ και τὸν Πορτογαλικὸ.

Π.— Μοῦ θαμπῶσανε τὰ μάτια Ταζιάρηκα και Σταυροῖ
κί' ἰποσύνης θεακροῖ.

Φ.— Ἀμμ' βλέπεις και τὴν Κόντ, πρώτης τάξεως κομμῆτις

Π.— Νὰ και μὴ δισποικίς ἀπὸ κόκαλα γιμάτη.

Φ.— Μὴ σκούζης ἔτσι, πρόστυγε... δὲν ἔχεις διέλοω τοῖπα...

τί μάτια ποὺ λιγόνονται και πόσα σῆθη παλλοῦν!...

εἶδον ὅσα τριγύρω μου γεγυμνωμένα κί' εἶπα:

«φανάτσου τίποτα κόκαλα τί μαχητὰς θὰ βγάλουν!»

Π.— Ἀμμ' εἶδες και τὴν Ἐτζέρτον, ἰπῆσιμον Ἀγγλίδα,
και τὸν πτωχὸν προστάτριαν φιλάνθρωπον;...

Φ.— Τὴν εἶδα.

Π.— Ἀμμ' εἶδες και τὴν Κρῆ και Τσίρ;... να! κί' ἕνα μι-
[χρουλάκι]...

μὰ βλέπεις και σ' αὐτὸ κοντὰ

κί' ἄλλα φουτάνια τροφαντὰ,

ποὺ τρώγονται, βρε Φασουλῆ, και μὲ τὸ κοκκαλάκι;

Φ.— Γιὰ κούταζε πρωτόβγαλταίς, γιὰ κούταζε πρωτόβαίς
μὲ τρώμους και λαχτάραις,

πλὴν χρὴ θαρροσῆν, βρε Περικλή, και ταχίον ἢ βραδίων

εἰδῶσκτον εἰς τοὺς χοροὺς τὰς περιμένει σταδιον.

Μὰ κούτα τώρα και τὴν Βιρόβ, κυρὰ γλυκογελάστρα...

Π.— Τὴν εἶδα και ζεστάθηκα, λὲς κί' ἦταν θερμάστρα.

Φ.— Παρκαποῦ, βρε Περικλή, στοὺς μπάλους πακίτρεπε-
[σαι]

σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία σου πρέπει θαρρῶ να ἴντρέπασαι.

Π.— Ὁχ! ἐκεῖνο τὸ πουλάκι,

ποὺ χορεύει φτερωτὸ,

εἰς ἐκεῖνο τὸ χιλάκι